



DE KUNST VAN HILDE

Urenlang zit kunstenaar Hilde Trip in de berm of het weiland te speuren naar klavertjevier, of ze verzamelt paardenbloempluizen. Fragiele, niet voor de hand liggende materialen waarmee ze indrukwekkende monumentale kunstwerken maakt. Haar inspiratiebron is de natuur, want die is onuitputtelijk: 'Wat ik gebruik zijn allemaal hele gewone materialen; van de helikoptertjes uit de bomen tot grasjes of klavertjevier. Het zijn vaak kleine details die me pakken, om ze te zien moet je op de grond in de berm gaan zitten.'

Hilde is geboren en opgegroeid op een boerderij in Nieuw-Amsterdam in Drenthe. 'We waren altijd met van alles bezig in de tuin, maar ik was geen meisje dat altijd met de bloemetjes bezig was - en opeens zat ik op de bloemschikopleiding. Hierna heb ik nog een parttime opleiding tot meester bloembinder gevolgd, dat was de start van mijn natuurlijke kunstwerken. De examenstukken werden op de Horti Fair opgesteld, een internationale bloemenbeurs in de RAI. Mensen uit New York vonden mijn werk zo mooi dat ze me vroegen bij hen te komen werken. Een geweldige tijd, maar ik kon daar mijn draai in de bloemenwereld niet vinden. Hierna woonde ik een hele tijd in Amsterdam maar het platteland past toch beter bij me dan de stad.

Dat ik begon als bloemist zag je ook wel duidelijk aan de technieken en het materiaalgebruik. Mijn kunst heeft in de loop der jaren meer diepgang gekregen. Gaandeweg heb ik me ook als persoon ontwikkeld, dat is een heel natuurlijk proces. Het freelancewerk is weggefallen door corona, dit is het eerste jaar dat ik me helemaal richt op mijn vrije werk. Maar nog steeds is alles natuurlijk - ik pluk 't liefst zelf uit de natuur.'

Weten hoe je bloemschikken tot kunst verheft? Elk nummer zetten we een floral designer in de spotlights. Deze keer: kunstenaar **Hilde Trip**.

tekst en beeld ANITA MEULEMAN

‘Ik pluk
’t liefst
zelf
uit de
natuur’

▼ MEDITATIEF MONNIKENWERK

‘Mijn kunstwerken zijn echt mijn eigen bedenkensels en creativiteit, ook de technieken om het materiaal te verwerken en fixeren zijn het resultaat van mijn eigen onderzoek. De werken zijn zo gefixeerd dat het echt blijvend is, dat het jaren vooruit kan. Mijn oudste werk is nu twaalf jaar oud, en dat is nog goed.

Ik vind het mooi om de natuur te bewaren, en de materialen zo natuurlijk mogelijk te verwerken. Vooralsnog is die natuur altijd in Nederland. Ik kan alle kanten op qua vindplaatsen; blad en grassen uit berm en bos. Paardenbloempluis pluk ik gewoon uit een weiland. Pauwenveren komen van iemand die pauwen heeft. En zilverpopulierblad haal ik uit de berm langs de rondweg van Amsterdam waar opschot groeit - voor de veiligheid wel midden in de nacht, als het rustig is. Als je de materialen niet verwerkt vergaan ze; laat je een paardenbloempluis staan dan vliegt-ie weg. Door de materialen te gebruiken geef ik de natuur een soort van podium. Dat vind ik een mooie gedachte. Het is een heel arbeidsintensief proces - monnikenwerk zeggen mensen vaak. En ja, twee weken zijn zo voorbij. Maar ik vind het door de herhaling vooral meditatief. Als ik bezig ben de pauwenveertjes een voor een op te plakken, muziek aan, dat vind ik echt heerlijk. Net als de klavertjes zoeken; ik heb uren in het gras gezeten. Geen enkel probleem.’ ►



Hilde Trip

1997-2001 Terra College
Bloemschikken in Emmen

2001 werken in Japan op
Nederlandse bloemschik-
school en in bloemenwinkel

2004-2006 Dutch
Floral Master opleiding in
De lier

2007 werken in New York

2008 met de kunst aan
de slag, freelance bloemist
bij The Wunderkammer,
diverse exposities in Neder-
land en buitenland

2020 volledige toewijding
aan de kunst

2020 eerste solo expo-
sitie, in de boerderij waar
Hilde is opgegroeid in
Nieuw-Amsterdam

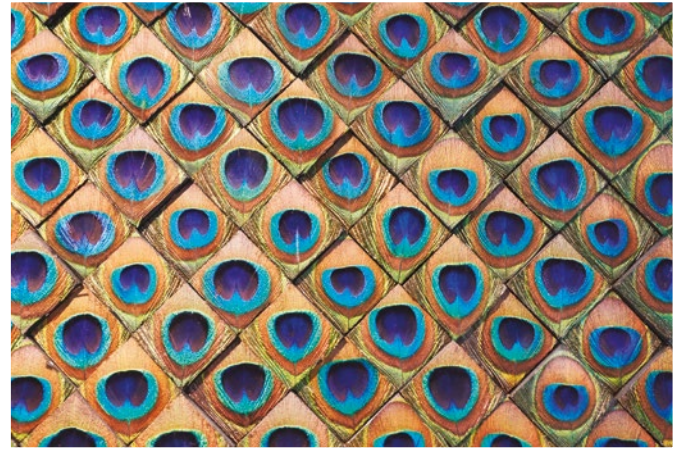
2021 Masterly The Hague,
hier laten kunstenaars,
waaronder Hilde, zich
inspireren door een oude
meester. Het thema is Ode
aan het Nederlandse land-
schap: 23 - 26 september
2021, www.masterlythehague.com

Meer over Hilde Trip
Natural Art:
www.hildetrip.com

✓ VEEL GELUK!

'Klavertjesvier zijn zeldzaam, maar als je er wat tijd insteekt kun je ze wel vinden. Ik ga regelmatig een grasveld in om te kijken. Soms vind je niks en soms een hele buit. Ik heb inmiddels een heleboel klavertjesvier gevonden, dat spreekt natuurlijk ook ontzettend tot de verbeelding. Ik droog ze in een groot boek (Baantjer, ik heb het nog nooit gelezen) met per pagina tientallen klavertjes. Ik heb ook werk gemaakt met *Oxalis*, een soort van opgeblazen klavertjevier. Die komen uit bolletjes, ik heb ze in bloembakken staan. Dat is wel grappig maar dit is anders - dit zijn de echte klavertjes uit een grasveld, dat is het échte werk. De herhaling is heel belangrijk, je ziet dan ook hoe verschillend ze zijn. Ik vind het juist heel leuk als er een keer een hapje uit is, daar heeft een kevertje of een slakje heel lekker van gegeten, denk ik dan altijd. Ik vind het mooi om iets neer te zetten waarvan je eerst denkt: dat kan toch eigenlijk niet, zoveel klavertjesvier? Nou goed, het kan dus wel, maar het geeft toch een gevoel van zeldzaamheid. Het werk wordt ook niet al te groot, ik denk 50 x 50 centimeter. Hoe weet ik nog niet precies, dat is nog aan het uitkristalliseren. Ik ben aan het experimenteren met bladgoud, dat past mooi bij de bruintinten die het blad krijgt als het indroogt. Ik ga voor mooi; het moet kloppen. En geluk met echt bladgoud, dat vind ik zo'n mooie combinatie!'





▲ KLEUR EN PATRONEN

'De kleuren in mijn werk komen uit het materiaal zelf. Elk zilverpopulierblad is zilverkleurig, maar allemaal net een ander tintje. En als je ziet hoeveel kleurschakeringen in de pauwenveren zitten ... daar is niks aan gemanipuleerd, dat is de natuur zelf. Als ik met een werk bezig ben ontstaan vaak nieuwe ideeën, soms door de vormgeving die ik gebruik heb, soms door de materialen. Dan zit ik in een weiland om paardenbloempluizen te verzamelen en valt mijn oog op een grasje waar je normaal aan voorbij zou lopen. Ik neem dat dan mee en ga ermee experimenteren. En het jaar daarop kan dat zomaar een nieuw werk opleveren. Want als je goed kijkt naar zo'n grasje, of een bloem, dan zitten daar ook weer heel veel structuren en lijnen in. Daar maak ik mijn eigen lijnenspel van. Zoals de nerven van *Ficus religiosa*, dat zijn allemaal pijltjes die naar beneden wijzen. De naam van het werk waarin ik dat blad verwerkt heb, *Down to earth*, verwijst naar die pijltjes. Maar het verwijst ook naar hoe ik in het leven sta: down to earth zijn, met de voetjes op de aarde, werkt vaak het best. Volg je mijn werk, dan zie je sommige dingen weer terugkomen: de cirkels, de vierkantjes of de blokjes. Andere materialen hebben een heel ander effect - al gebruik je dezelfde vormgeving. Ik vind het mooi om de natuur, waar alles door elkaar heen groeit, te ordenen. Hoe groter het werk wordt, hoe mooier ook de patronen uitkomen. Als je het heel klein maakt krijgt het al snel de uitstraling van een knutselwerkje. Dan doet het niet zijn werk. Ook de omgeving is bepalend. Een kunstwerk is veel mooier als het ergens bij de mensen thuis hangt waar 't echt leeft. Omdat de mensen het mooi vinden en ervan genieten omdat er fantastisch zonlicht op staat. Als alles samenvalt, daar word ik echt blij van.' ◆

▲ DIKKE PLUIZEN

'Een van de meest gestelde vragen is: hoe fixeer je de paardenbloempluizen? Het antwoord laat ik altijd in het midden. Daar ben ik ook wel het meest trots op: dat het na een zoektocht van een paar jaar gelukt is met de paardenbloempluisjes. Vooral in het voorjaar zijn er hele velden vol paardenbloemen. Ik ga dan iedere keer kijken of het al zover is dat er al een heleboel in pluiz zijn. En vervolgens ben ik dan twee weken volop pluizjes aan het verzamelen. De materialen verschillen per jaar. Voor dit werk was het een jaar met hele dikke pluizen. Dit jaar zijn de pluizen veel kleiner. Dat is afhankelijk van de hoeveelheid regen en de voeding die ze hebben gehad. Het is natuurlijk heel droog geweest, daar hebben de planten last van.'